

Ehl-i kitapla kâfir arasında bir fark var mı?

Hasan Muti: “Ehl-i kitapla kâfir arasında bir fark var mı? Sonuçta her ikisi de ‘Lâ ilâhe illallah, Muhammede’r-Resûlullah” demiyor? Ateist dinsiz bir kâfire karşı ehl-i kitap birine sempati duymak onun tarafını tutmak bize bir mesuliyet getirir mi? Müslümanlığın adını hiç duymayan bir ehl-i kitabın Müslümanlığı seçmekte sorumluluğu nedir? Âhirette onun yeri nasıl olacak?”

Hakkı hep önde tutalım ve haklıyı savunalım. Hak bazen kâfirin elinde de olabilir. Diğer yandan, insanları inanç ve fikir yapılarıyla değerlendirmek yerine, insanlıkları ve ahlâkları açısından değerlendirelim. İnsanlara etiket biçmenin ve onları damgalamanın zararı faydasından çoktur. Güzel ahlâk sahibi iyi insanlara sempati duymak, fikir ve inançları ne olursa olsun, bize zarar vermedikçe bir mesuliyet getirmez.

Hiç şüphesiz herkesin küfür derecesi de farklıdır. Fakat tövbe edeni Allah küfür şiddeti ne olursa olsun, affediyor.

Allah zâlim değildir; asla zulmetmez. Allah âdildir, herkese her işinde her zaman adâletle hükmeder. Allah kullarıyla ya adâletle, ya da rahmet ve mağfiretle muâmele buyurur. Allah’ın rahmeti gazabını geçmiştir.

Her nimet, nimet değeri oranında şükür ister. Müslüman bir çevrede yetişen ve İslâmiyet gibi bir büyük nimete eren bizler Müslümanlığı bilmek, yaşamak, Allah’ın adını başkasına bildirmek ve iyi örnek olmakla mükellefiz. Her Müslüman elinden geldiği kadar kendi çevresinden sorumludur. Hıristiyanlarla veya başka din mensuplarıyla birlikte yaşayan Müslümanlar da bu sorumluluklarının bilincinde olmalıdırlar.

Hıristiyan bir çevrede doğup büyüyen ve kendisine İslâmiyet tebliğ edilmeyen birisi ise ilk plânda Allah’a bir olarak inanmak ve Hazret-i Muhammed’in (asm)

Peygamberliğini inkâr etmemekle mükelleftir. Başlangıçta bu îman onu kurtarır. Ancak İslâmiyet'i öğrenebilecek imkân ve fırsatları elde ettikçe îmanını ve irfanını genişletmek, bilgisini artırmak ve dîn-i mübîni yaşamakla o da mükellef olur.

Oysa, Allah'ın vahyine sâdık kalmayıp İlâhî Kitabı bozmakla aslında kendilerine en büyük zararı ve ihâneti, kendi dinlerinin yaklaşık üçüncü kuşaktan dindaşları yapmışlar.

Kur'ân, ehl-i Kitaba diğer inanç sahipleri yanında özel bir yakınlık duyar ve ehl-i Kitabı tevhide, bizim peygamberimizi ve dinimizi kabul etmeye çağırır: "De ki: 'Ey ehl-i Kitap! Gelin, sizinle aramızda bulunan ortak bir sözde buluşalım: Ancak Allah'a ibâdet edelim; O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım; Allah'ı bırakıp, bir birimizi Rab olarak benimsemeyelim!' Eğer yüz çevirirlerse, 'Bizim Müslüman olduğumuza şahit olun' deyin!"¹

Hıristiyanlar; geçmişte her ne kadar Allah'ın sıfatlarını yanlış tanımış ve yanlış inanmış olsalar da, her geçen gün biraz daha "Tevhid İnancına" yaklaştıkları, hattâ çok yerlerde "Tevhid İnancına" ulaştıklarını şükranla görmek mümkün. Geçmişin kini, husûmeti ve düşmanlığı da, günümüzde yerini dinsizliğe karşı "ehl-i Kitap" olmanın verdiği dînî bir duyarlılık ile ittifak ve yakınlaşmaya bıraktığını dikkatimizden uzak tutmamalıyız. Üstad Bedüzzaman Saîd Nursî Hazretlerinin (ra) ifâde buyurduğu gibi eğer biz Müslüman'lar İslâm ahlâkını güzelce yaşayıp, îmânımıza yaraşır olgunluğu fiillerimizle gösterebilirsek, Hıristiyanların ve sâir din mensuplarının cemaatlerle İslâmiyet'e girmekte zorlanmayacaklarını² aklımızdan çıkarmamalıyız.

İslâmiyet Allah katında en makbul, en son ve en mükemmel dindir. Hiç şüphesiz İslâmiyet'in bu vasfını bilen ve Hazret-i Muhammed'in (asm) son Peygamber olduğunu bildiği halde kabul etmeyen ve yüz çeviren birisinin, Allah'ın bir olduğuna îman etse de, bu îmanın kendisini kurtaracağını söylemek zordur.

Ancak Bedüzzaman Hazretlerinin (ra) ifâdesiyle "adem-i kabul başkadır; kabul-ü adem başkadır." Bilmeyenler ve kasıtsız bulunanlar, bildiği halde kabul etmeyenlerle bir değildir. Kendisine Son Peygamber'in (asm) tebliği yapılmamış, Allah'ın son dîni ulaştırılmamış, câhil kalmış, kalbinde son dîn ve son Peygambere (asm) karşı herhangi bir kin, kasıt, inat, garaz ve olumsuz tavır bulunmayan; bununla beraber Allah'ın var ve bir olduğunu tasdik eden bir Hıristiyan'ın, bir ehl-i Kitab'ın ve sâir insanların ehl-i necat olduğunu; binâenaleyh Allah dilerse Cennet'e girebileceklerini söylemek mümkündür.³ Netîcede Cennetin kapıları onlar için de açıktır.

Dipnotlar:

- 1- Âl-i İmrân Sûresi, 3/64.
- 2- Hutbe-i Şâmiye, s. 20.
- 3- Mektûbât, s. 322.